

Jeugdnatuurclub

Uit onderzoek is gebleken dat bijna alle jongeren natuur belangrijk vinden, maar driekwart van hen komt nooit of hooguit een keer per jaar in een natuurgebied. Staatsbosbeheer wil daar verandering in brengen. Met de Universiteit Utrecht en Stichting Natuur College wordt een lespakket inclusief uitstapje ontwikkeld. Het ministerie heeft al €150.000 subsidie toegezegd!

Bij onze jeugdnatuurclub leren de kinderen al lang dat natuur iets is dat je niet alleen op een beeldscherm kunt zien. Bij de maandelijkse activiteiten ontdekken ze dat je natuur echt kunt vastpakken, horen, ruiken, aanraken en voelen. Door deze beleving en ervaring gaan ze er, hoop ik, meer om geven.

In januari ging de club van start met natuurproefjes. Wat baalde ik dat de weekbladen mijn kopij niet plaatsten. Gelukkig stond het wel in de agenda van de Strandloper en elf kinderen kwamen nieuwsgierig naar het Natuurcentrum. Bram en Jan Veefkind waren juist blij met de kleine groep. Zo konden ze beter de wonderlijke wetten van de natuur uitleggen na het geëxperimenteer door de kinderen. Hoogtepunt was het proefje van het goed verhitte blikje frisdrank met een beetje water dat in koud water werd gedompeld. Het spatte niet – volgens de verwachting – uit elkaar. De verblufte gezichten waren een daalder waard.

In februari zaten 26 kinderen braakballen uit te pluizen. Het leek wel of een schoolklas de CITOTOets zat te maken. Het is een klusje waar geïnteresseerde kinderen niet genoeg van kunnen krijgen. We moesten ze op het laatst de tent uitjagen.

In maart kwamen 24 kinderen met begeleiders naar de paddentrek. In 2003 wemelde 't deze maand van de padden, maar nu heerste een kouderecord en geen pad liet zich zien. Jan had wel een neppad bij zich en kon zijn verhaal vertellen. Toch was het heel spannend om in het donker tegen beter weten in te speuren naar een pad.

Op zoek naar herten veranderde het terrein bij het zweefvliegveld in een decor van een film. Het leek net een gevangenkamp met zoeklichten door het schijnsel van al die zaklampen.

Een enkel konijn werd gevangen door het licht en heeft vast in zijn hol die nacht gestrest doorgebracht.

De weidevogelexcursie in april viel halverwege letterlijk in het water. Zes kinderen, hun gids en

begeleiders veranderden in koude, verzopen katten. Gelukkig hadden we de Veldleeuwerik, Patrijs en Tureluur al gespot, want de kinderen zouden zelfs voor een verdwaalde Visarend geen belangstelling meer hebben gehad.

In mei was het stralend weer. Bij het voorlopen was het feest in het duin. Mariska en ik ontdekten een boom met het nest van de Grote Bonte Specht en een van de Koolmees. We verheugden ons al op de verraste gezichten, maar.....er kwamen slechts twee aanmeldingen! Helaas werd deze excursie afgeblazen. Was de animo over?

In juni baanden zich elf kinderen een weg door de hoge bermvegetatie naar de donkere sloot. De vangsten waren weer geweldig, o.a. stekelbaarsjes, waterschorpioen en watersalamanders.

In september gingen 15 kinderen strandjuttten. Met Ellen zochten ze langs de vloedlijn naar de schatten van de zee. De zoektocht werd af en toe onderbroken door verhalen over meegenomen vondsten, zoals het ei van de hondshaai en zo'n slimmerik van een heremietkreeft die een wulk als bescherming gebruikt.

In oktober stond de telefoon roodgloeiend. Voor een paddestoelenexcursie meldden zich over het algemeen zo'n 12 kinderen. Dit jaar kreeg Lutgarde 28 kinderen onder haar gehoor. Het ging met het tempo van een mycologische club. Na 50 minuten waren we pas op de hoogte van de fietsenstalling. De kinderen vonden alle paddestoelen die er stonden. De hele culinaire paddestoelenwereld kwam langs: Rodekool-, Biefstuk-, Melkzwam, Vissige russula, Aardappelbovist en als klap op de vuurpijl het magisch Duivelsei, dat door Lutgarde vakkundig met een stokje werd gekliefd om de paddestoel in wording te tonen.

Het jaar werd afgesloten met een duinexcursie, waarover Marieke en Ruben in het decembernummer al hebben geschreven. Het camouflagespel werkte echt. Een kind stond op het pad als roofvogel. De anderen verstopten zich. De felgekleurde jassen verraadden hen subiet, maar een jongen met een beige jas op een afstand van enkele meters werd niet opgemerkt.

Met dank aan de enthousiaste inzet van chauffeurs, gidsen en assistenten, m.n. Bram, Jan, Rob, Mariska, Lotte, Lutgarde, Ellen, Robert en Wim.

Nel Nooijen